

Народився 5 вересня 1946 р. у с. Прогноїв Золочівського району на Львівщині.

У 1969 р. закінчив фізичний факультет ЛДУ ім. І. Франка. З того ж року Р. М. Джала працює у Фізико-механічному інституті АН УРСР (нині — Фізико-механічний інститут ім. Г. В. Карпенка НАН України). Тут у 1978 р. закінчив аспірантуру та захистив кандидатську дисертацію.

У 2002 р. Роман Михайлович захистив докторську дисертацію «Методи і засоби електромагнітних обстежень захисту від корозії підземних трубопроводів» за фахом «Інформаційно-вимірвальні системи».

З 2010 р. він очолює відділ фізичних методів контролю протикорозійного захисту Фізико-механічного інституту ім. Г. В. Карпенка НАН України, за сумісництвом є професором Національного університету «Львівська політехніка».

Р. М. Джала запропонував триєдину математичну модель електромагнітного поля підземних трубопроводів, на основі якої розвинув теорію, розробив методику і нові пристрої безконтактних вимірювань струмів для контролю стану захисту від корозії підземних комунікацій. За його участю було створено апаратуру типу БІТ, БІТ-КВП, БВС та портативні прилади ОРТ, ОРТ+В, МГВ, які сьогодні широко використовуються для діагностичних обстежень і пошуку місць корозії з метою запобігання пошкодженням сталевих підземних нафто-, газо-, водопроводів підприємствами трубопровідного транспорту в Україні, Росії, Казахстані.

Вчений є автором понад 300 наукових праць, 50 авторських свідоцтв та патентів на винаходи, співавтором п'ятого і 11-го томів довідникового посібника «Механіка руйнування та міцність матеріалів». Результати досліджень та розробок інформаційних технологій, засобів вимірювань, неруйнівного контролю і технічної

Джала Роман Михайлович

Фізик, доктор технічних наук, академік УНГА, фахівець у сфері протикорозійного захисту підземних трубопроводів

діагностики були оприлюднені на багатьох конференціях, семінарах, а також представлені на міжнародних виставках у Києві, Львові, Москві, Санкт-Петербурзі (Росія), Берліні (Німеччина), Барселоні (Іспанія), Гайдарабаді, Нью-Делі (Індія), Цзинані, Шанхаї, Цзясіні (Китай), Кракові, Варшаві (Польща), Ізмірі (Туреччина).

Роман Михайлович — член Міжнародного товариства інженерів-електриків та електроніків (IEEE), Українського товариства неруйнівного контролю і технічної діагностики, Української асоціації корозіоністів. Він — заступник голови спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій ФМІ ім. Г. В. Карпенка НАН України, член спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій ІФНТУНГУ, а також редколегій трьох науково-технічних журналів, оргкомітетів багатьох міжнародних конференцій.

Нагороджений медаллю ВДНГ УРСР, подякою УНГА. Він — лауреат премії ім. Г. В. Карпенка НАН України. Удостоєний звань «Винахідник СРСР», «Кращий винахідник НАН України».

Народився 25 грудня 1924 р. у с. Луначарське Бердянського району Запорізької області. Учасник Великої Вітчизняної війни. Після демобілізації в 1947–1949 рр. працював у колгоспі. У 1954 р. закінчив Азербайджанський індустріальний інститут.

Василь Олександрович брав безпосередню участь у формуванні газової галузі. Спочатку був інженером цеху вторинних методів, механіком, старшим інженером компресорного господарства НПУ «Абиннефть», потім став начальником технічного відділу та головним інженером Управління газопроводів та газобензинових заводів, начальником відділу видобування і переробки газу об'єднання «Краснодарнефть».

У 1962–1964 рр. В. О. Дінков очолював Краснодарське УМГ. Під його керівництвом введено в експлуатацію групу ГКР Краснодарського краю, збудовано газобензинові заводи і систему газопроводів. Він став співавтором монографії «Проектування, розробка та експлуатація газоконденсатних родовищ» (рос.).

З 1965 р. Василь Дінков був начальником ВО «Кубаньгазпром». У 1966 р. призначений на посаду начальника Головазвидобування, водночас у 1967 р. став членом колегії Мінгазпрому. З 1970 р. він — заступник міністра, а з 1978 р. — перший заступник міністра газової промисловості.

Протягом 1981–1985 рр. Василь Олександрович очолював Міністерство газової промисловості. У цей період завдяки освоєнню родовищ Тюменської області істотно збільшився майже на 180 млрд м³. ГТС розширилася на 43,3 тис. км. Було споруджено унікальну систему трансконтинентальних газопроводів Західний Сибір–Центр–Західна Європа протяжністю понад 20 тис. км, а також розпочато розширення мережі ПЗГ.

В. О. Дінков приділяв увагу створенню сучасної інфраструктури газової галузі України та подальшій прискореній газифікації республіки. У 1985 р. він був призначений на посаду міністра

Дінков Василь Олександрович

Гірничий інженер, фахівець нафтової і газової промисловості, державний діяч

нафтової промисловості СРСР. Під керівництвом Василя Олександровича розпочалася стабілізація та зростання обсягів нафтовидобутку, впровадження посиленого диспетчерського контролю за роботою підприємств, централізованого управління ремонтними підрозділами тощо.

Після виходу на пенсію в 1989 р. В. О. Дінков продовжував працювати. В 1991 р. організував та очолив російсько-швейцарське підприємство «СЖК-Енергодіагностика», а в 1993 р. став керівником Московського представництва секретаріату Міжурядової ради з нафти і газу країн СНД. Водночас з 1995 р. був головою тендерного комітету ПАТ «Газпром» з будівництва газопроводу Ямал–Європа.

Василь Дінков — лауреат Державної премії СРСР у галузі науки і техніки, премії Уряду РФ. Нагороджений орденами Леніна, Жовтневої революції, Трудового Червоного Прапора, десятима медалями. Він — Герой Соціалістичної Праці.

Помер 25 червня 2001 р.